

TROGEN INTILL DÖDEN

Den natten sov jag knappt nånting alls. Jag låg fortfarande vaken när solen gick upp. Jag bäddade om sängen för lakanen hade blivit alldeles knorviga av att jag hade legat och vänt och vridit på mej. Jag öppnade persiennen och tittade ut. Snön på Atjetjahkes topp var eldröd. Bakom fjället låg Lövdalen och i ett av husen i den lilla byn sov Gabbe, mitt bland sina proffsiga dataprylar. Den uslingen som höll mej vaken. Om jag öppnade fönstret och lutade mej ut, skulle jag kunna se Storgårdens gula mangårdsbyggnad där Lars låg prydligt och väluppfostrat mellan släta lakan i sin sidenpyjamas. För en sån hade han säkert.

Jag frös i mitt korta bomullsnattlinne och kröp ner i sängen igen. Var det vårens fel att jag inte kunde sova? Jag försökte tänka på katt i stället för killar. Maja skulle lära sej att sova vid fotändan på min säng, inte på kudden som den fräcka Fritte. Det skulle bli skönt att få sällskap av en mjuk liten kisse. Nån att kela med och prata med när man var lessen.

Jag måste ha somnat så småningom eftersom jag vaknade på morronen av väckarklockans skrällande galopp.

Fortfarande halvsovande klädde jag på mej och gick ut till Rambo. Satte på honom grimma och tog en höbunt under armen för att leda ut honom i hagen.

Men det gick inte! Han vägrade att stiga över tröskeln.

Förvånad och med stigande ilska slet jag och drog i grimman och fick hästen att försiktigt sätta ena framhoven utanför stallet. Sen tog det stopp. Jag slängde höet på marken, trängde mej förbi Rambo in i stallet och klatschade till honom med ett ridspö som lämpligt nog stod innanför dörren.

– Förbaskade hästskrälle! skrek jag åt honom, morronsor som jag alltid är, och den här morronen dessutom urlakad av sömnbrist.

Rambo försökte så gott han kunde, men det gick inte. Då såg jag äntligen att han inte stödde på vänstra bakbenet. Det var därför han inte kunde stiga över tröskeln. Hade jag inte haft så mycket grus i ögonen skulle jag förstås ha sett att han haltade när jag ledde ut honom ur boxen, för den stackarn kunde ju knappt gå alls.

Jag backade in Rambo i stallet igen och granskade benet. Han hade en stor bula på låret, det var förstås orsaken. Men hur hade han fått den? När jag tittade närmare på bulan, upptäckte jag nånting som fick mej klarvaken. Det var ett sår mitt i bulan, ett rakt, horisontellt snitt på ungefär fem centimeter. Fanns det en utstickande spik i nån av boxväggarna som jag inte hade upptäckt? I så fall skulle det bli synd om Ivan som hade snickrat boxen.

Rambo stod alldeles stilla medan jag undersökte honom. Men han var väldigt öm på och omkring bulan och ryckte till vid minsta beröring. Det hade runnit lite blod från såret, men inte så mycket. Blodet hade stelnat och tovat ihop pälsen från såret och några centimeter ner på låret.

Jag hämtade in höet som jag hade kastat ifrån mej ute på stallgolvet för att han skulle få äta medan jag letade efter spikar i boxen.

Men jag hittade ingen spik hur jag än sökte.